

Zbog navedenih razloga žalba tuženoga ukazuje se neosnovanom, pa je na temelju čl.368. ZPP-a presudjeno kao u izreci.

V.V.

VISI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Presuda br. I Pž 816/81-2
od 8. IX 1981.

Vijeće: Vladimir Gudlin, Danijel Gamberger, Mira Vučina

Zastara u cestovnom prijevozu
Na zastaru kod prijevoza izvršenog 1965. godine primjenju-
je se jednogodišnji rok na temelju pravnog pravila § 390.
Hrvatskog trgovačkog zakona - Dopuštena je i analogna pri-
mjena zastarnog roka iz CMR-a koji je jednak, a stupio je
na snagu za međunarodni cestovni prijevoz 1963. godine

Odlučujući o regresnom zahtjevu tužitelja - osiguratelja, prvostepeni sud je obvezao tuženoga - prijevoznika da tužitelju isplati dinara 10.286,50 spp koliko je iz osnove osiguranja isplatio na ime naknade štete korisniku prijevoza nastaloj na stvarima koje je prevezio tuženi. U obrazloženju navodi da između ostalog prigovor zastare nije uvažio, jer je prijevoz obavljen 27.IX 1965, pa do tužbe podnešene 25.IX 1968. godine nije protekao trogodišnji rok zastare iz čl.17, st.1. Zakona o zastari potraživanja.

Tuženi, u roku podnešenom žalbom, pobija presudu u cijelosti, između ostalog, zbog pogrešne primjene materijalnog prava s obzirom da je Konvencijom o ugovorima za međunarodni prijevoz robe cestom /čl.32/ određen rok zastare tužbe od godinu dana, te predlaže da se presuda suglasno toj odredbi preinači i tužitelj odbije sa zahtjevom.

Tužitelj nije odgovorio na žalbu tuženoga.

Žalba tuženoga je osnovana.

Prigovor zastare tuženoga, prvostepeni sud nije prihvatio s pozivom na opći propis čl.17. Zakona o zastari potraživanja u kojem potraživanje iz ugovora o uslugama, dakle i uslugama prijevoza stvari zastarjevaju sa tri godine a taj rok da nije istekao od preuzimanja robe 27.IX 1965. do tužbe podnešene 25.IX 1968. U vrijeme nastale štete na

stvarima što ih je tuženi preuzeo na prijevoz u cestovnom prometu, nije postojao niti postoji propis kojim bi bilo posebno regulirano pitanje roka zastare tužbe iz tog odnosa kao što je to bio slučaj sa željezničkim i pomorskim prijevozom. Medjutim, u nedostatku takvog pozitivnog posebnog propisa sudska praksa je primjenjivala pravna pravila bivšeg Hrvatskog trgovačkog zakona koji je u paragrafu 390. sadržavao odredbu o jednogodišnjem roku zastare potraživanja naknade štete i u cestovnom prometu, nalazeći za to opravdanje u činjenici da je Konvencija o ugovoru za međunarodni prijevoz robe cestom /CMR/, koju je naša zemlja ratificirala i objavila, a sudovi primjenjivali na temelju odredbe čl.153, st.2. Ustava SFRJ /Sl.list FNRJ, br.14/63/ u čl.32./CMR/za takav slučaj takodjer predviđjala jednogodišnji zastarni rok, pa se smatralo da ta posebna pravila nisu u koliziji s općim pozitivnim propisima o zastari. U prilog takvog stava ide i činjenica da je takav jednak poseban propis sadržan i u nešto kasnije donesenom Zakonu o ugovorima o prijevozu stvari u cestovnom prometu /Sl.list SFRJ, br.2/74 - čl.112/, a potom i u zračnom prijevozu, te je na taj način kod nas u slučaju štete u bilo kojem obliku prijevoza stvari - robe, propisan jednak, za tu djelatnost specifičan propis o jednogodišnjem roku zastare. Iz tog razloga drugostepeni sud nalazi da je i u konkretnom slučaju trebalo primijeniti taj poseban rok, pa kako je on istekao prema inače nespornom činjeničnom stanju, žalbu je valjalo uvažiti i u svemu odlučiti kao u izreci /čl.373, st.1, t.4. Zakona o parničnom postupku/.

V.V.

VISI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Presuda br. III Pž 1237/81-2
od 29. IX 1981.

Vijeće: Danijel Gamberger, Jaroslav Chour, Ivo Bešker

Šteta u cestovnom prijevozu
Regresni zahtjev tužitelja - osiguratelja protiv vozara
koji vuče prikolicu koja mu je povjerena na prijevoz kao
roba - vozar odgovara za štetu prouzročenu takvim prije-
vozom - Vlasnik na prijevoz povjerene robe ne odgovara za
štetu koja je nastala nepravilnim prijevozom robe - U spo-
rovima male vrijednosti ne može se pobijati presuda zbog